

Ето критика и отзиви за романа *Габаритъ*, одобренъ отъ Министерството на народното просвѣщение съ окръжно № 7808 отъ 12 мартъ 1921 г., както и отъ Министерството на Вътрешнитѣ работи съ окр. № 11422 отъ 8 октомврий 1920 г.

Една апология на селския животъ

Иванъ Кириловъ, е издалъ напоследъкъ единъ романъ „Габаритъ“. въ който изобразява бита на българина въ „равна Добруджа“. Романътъ се състои отъ две части. Въ първата му частъ, която обема половината отъ романа, авторътъ съ изобилни поетични краски е нарисувалъ добруджанската природа: въ нейното скромно еднообразие той е сполучилъ да открие, съ влюбено око на възторженъ художникъ, едно неочаквано богатство отъ бои, форми и звукове. Гледана презъ призмата на поетичния му темпераментъ, досадно необятната добруджанска равнина изпъква въ ярка светлина и ни става мила и интересна: Писателятъ тъй увлекателно и съ такова възшебно изкуство ни рисува полскитѣ пейзажи; лѣтнитѣ утрини, вечери и лунни нощи, щото на четеца се струва, че целъ животъ е прекаралъ въ Добруджа, че целъ животъ се е възхищавалъ, заедно съ автора, отъ преснотата на утрения полски въздухъ, отъ волния просторъ на недогледната равнина, съзерцавалъ е „Молитвената тишина“ на топлитѣ юлски вечери или се е любувалъ на чудно-красивитѣ лунни нощи въ добруджанския край.

Вниманието на автора е погълнато главно отъ голѣмата му слабостъ къмъ подробни, съ топло чувство нарисувани пейзажи, въ които той е вложилъ своята нежна, граничеща съ сантименталенъ пантеизъмъ, любовъ къмъ природата — въ нейното пълно, пѣстро и живо равнообразие. Досега никой български поетъ или писателъ не е ималъ на палитрата си толкова сочни и многобройни бои и не е влагалъ въ пейзажитѣ си толкова много топлота, нѣжностъ и задушевно настроение.

Главниятъ герой на романа, Петъръ Габара, едъръ землевладѣлецъ въ равна Добруджа — с. Сребърна — води потеклото си отъ Котленско, отдето баща му овчаръ, се преселилъ още на млади години въ